

JOSEP LLUÍS SEGUÍ, A FOC SEGUIT

Un il·lusionista amb corbata

Josep Lluís Seguí és un cas a banda en la narrativa catalana actual, és una altra història. Un il·lusionista que de la prudència en fa ignorància —«no em feu parlar de la gent i deixeu-me que em queden uns quants amics»—, un ventríloc de personatges que, en ocasions, passegen per València. Ha fet de tot i no se n'ha penedit, i la seua obra és de les més extenses entre els autors valencians: *Espai d'un ritual* (1978); *Diari de Bordell* (1979);

Projecte per a destruccions (1980); *Quadre de cavalls i altres narracions* (1980); *M... o un assaig de llibertina* (1981); *Introducció al cos* (1981); *Biografia de J. L.* (1983); *Comèdia* (1984) i *Cuit a foc lent* (1985). Amb d'altres autors, ha escrit *La gola del llop* (1983), amb Ferran Torrent; i *Lovecraft, Lovecraft* i *Negra i Consentida*, amb el col·lectiu Ofèlia Dracs. I més coses. D'altra banda, ha col·laborat assíduament amb la premsa: *Penthouse*, per exemple. Amb una màquina elèctrica, ja podria.

—*Fa la impressió que hi ha com una «lleï de silenci» respecte a tu, perquè ets el novel·lista valencià que més ha produït, i, en canvi, no ets dels que més sona...*

—Jo és que a penes isc de casa i no m'assabente si

sone o no; em pense que això no té res a veure amb el treball literari: jo porte una constant de treball i les meues obres es publiquen regularment, sense problemes d'edició.

—*Ens referíem al ressò en la premsa.*

—No mire la premsa; en tot cas, no mire les pàgines culturals, i menys encara les literàries. Només mire les esportives.

—*¿L'actitud és més pròpia d'un autor marginal que no marginat?*

—No, res d'això, jo estic plenament en el concert literari —no em dedique a una altra cosa— i crec que el

Josep Lluís Seguí és un dels pocs escriptors valencians que viu del seu ofici, cosa que només va aconseguir en altres èpoques Blasco Ibáñez. Ara no escriu si no és a faves comptades.

E. Sòria/M. Alberola

torial Gregal, i com que jo no n'havia tingut l'experiència, doncs vaig decidir que podia intentar-ho. Es tracta d'una novel·la localitzada a la ciutat de València i a alguns pobles pròxims com Lliria i Picassent, i la temàtica tracta de la desaparició d'un jugador de bàsquet nord-americà. A partir d'ací es desencadena una investigació portada per dos periodistes.

—*Abans et prodigaves més en la premsa...*

«Ara voldria escriure sobre bàsquet, fer-ne cròniques».

meu ritme de producció està dins dels canals normals del món de l'edició.

—*¿Quina es la relació que mantens amb els editors?*

—Cap, jo treballo amb un agent literari i és ell qui diu tot això.

—*Fa temps que no publiques...*

—Sí, la setmana que ve o la posterior, trauré una novel·la juvenil. Es el ritme normal: jo publique a l'any un llibre o llibre i mig, aproximadament.

—*¿És la velocitat obligatòria per a poder viure?*

—És el meu ritme de treball.

—*¿Per què fas ara novel·la juvenil?*

—Va ser una suggerència de l'edi-

—Sí, de fa cosa d'un parell d'anys he abandonat el periodisme. A mi m'agrada més fer novel·la, però de tant en tant faig alguna col·laboració en algun mitjà, sobretot d'articles d'opinió, perquè jo no sóc periodista, sóc escriptor.

—*¿Ho has abandonat perquè no lliges la premsa?*

—Podria ser també. Jo, ara, voldria escriure sobre bàsquet, fer cròniques de bàsquet.

—*¿T'agradaria jugar en l'NBA?*

—Si no tingués l'estatura que tinc ni l'edat que tinc, si tingués el doble d'estatura i la meitat d'edat, segur

que sí. Sí que m'agradaria ser de l'NBA.

—¿Un llibre i mig a l'any et agaran-teix la manutenció?

—La meua economia és l'economia del desig i del plaer, i els meus assumptes econòmics, ja t'ho he dit, els porta el meu agent literari. Estic vivint prou bé, què vols que t'explique, jo tampoc no t'he preguntat a tu. De totes maneres, els escriptors també tenim l'ajut de les beques, els premis... una sèrie d'incentius que ajuden a passar.

—¿En quina llengua has venut més Diari de bordell?

—En castellà, molt més que en català.

—Abans practicaves una novel·la de transgressió, ¿com ho veus ara que has canviat?

—Hi ha hagut uns canvis en la

van obrint-se, és a dir, jo no diria que he canviat, sinó evolucionat.

—¿Es podria dir que has passat de voler trencar amb el gènere a voler fer el gènere ben fet?

—Bé, jo sempre he intentat fer novel·les ben fetes, això d'una banda; i de l'altra, he fet sempre, per la meua bona relació amb la literatura, allò que es deia abans intertextualisme, en el sentit que jo no he escrit mai novel·les innocents perquè sabia que ja n'hi havia literatura escrita i en feia referència. Quant a la qüestió del gènere, jo pense practicar-ne: novel·la negra, d'aventura... I no se'n pot fer si no tens en compte que ja se n'ha fet. Sempre has de tenir present que hi ha una tradició literària, i has d'al·ludir-hi constantment.

—La teua relació amb el col·lectiu Ofèlia Dracs, ¿s'ha acabat?

Hi ha un públic comprador i unes editorials que funcionen; després, com he dit abans, hi ha unes beques que ajuden a l'economia. De totes maneres, la literatura és un producte minoritari. El lector específic de literatura continua sent el mateix, però ara ha aparegut un nou tipus de lector, que és el dels instituts i de novel·la fàcilita, de gènere, que està començant a produir vendes considerables.

—De gènere negre, la novel·la que va obrir foc va ser *La gola del llop, feta a quatre mans entre Ferran Torrent i tu*, ¿com es pot fer una novel·la en aquestes condicions?

—Una novel·la de gènere en què et distancies personalment d'ella és fàcil de realitzar, perquè no hi estàs massa implicat subjectivament.

—¿Qui es va fer més ratlles?

—Hi havia una mena de divisió de treball, en alguns casos, i es feien reescriptures... jo crec que un cinquanta per cent.

—Ell ha reincidit en el gènere i tu no, ¿t'interessava només puntualment?

—Jo, abans de *La gola del llop*, ja havia fet coses de gènere negre, tant amb Ofèlia Dracs com pel meu compte. Després, vaig fer *Comèdia* i *Cuit a foc lent*, on vaig posar molt de mi, i ara amb aquesta novel·la juvenil, tot i que no és especialment policiaca, sí que en té alguns elements. Tinc en projecte, perquè tinc la demanda d'una editorial, de fer una novel·la específicament policiaca.

—¿T'ha causat algun problema dur personatges reals a la teua obra?

—¿Problemes? A mi, cap; si n'ha causat als al·ludits, ja no ho sé.

—¿És cert tot el que has contat en *Comèdia*?

—Així com en *Biografia de J. L.* sí que vaig fer decididament una autobiografia, en *Comèdia*, encara que podria dir que és una altra versió de *Biografia de J. L.*, la voluntat era de fer això, una comèdia, un retrat generacional, social, etcètera. Les referències que hi ha a persones que existeixen no eren per l'afany de traure-les, sinó perquè a algú has de prendre per mida. Aleshores, n'hi havia que es notava molt, altres que no, unes altres estaven emmascarades... En alguns casos, vaig intentar fer una mena de

«Ofèlia Dracs pràcticament s'ha acabat, ¿no?»

meua obra, però no són uns canvis radicals, sinó una evolució coherent. Vull dir que entre totes les meues novel·les hi ha un fil que les uneix: una visió contemporània i moderna, més o menys realista, d'apropament a la realitat. Hi ha hagut una evolució formal, pròpia en el mateix procés d'escriptura, i pròpia també de l'evolució estètica de la societat; i d'altra banda, també uns canvis tant a nivell temàtic com estètic que estan en relació amb la meua evolució biogràfica, que alhora també està en relació a l'evolució de la societat. La societat va obrint-se i les meues novel·les també

—Ofèlia Dracs pràcticament s'ha acabat, ¿no?, jo no sé si continuarà, però ja no s'ha tornat a fer res.

—No fa massa van traure Boccato di cardinale...

—Ofèlia sempre ha estat un col·lectiu molt fluctuant, quant a la col·laboració, no tenies cap obligació...

—¿Vols dir que s'ha acabat?

—Sembla que fa molt de temps que no s'ha fet entre tots cap projecte: jo no dic que s'haja acabat.

—¿És rendible escriure en català?

—Ho és més en castellà, i més encara en anglès, però té el seu rendiment.

NOVETATS EN LLIBRES

EL FORASTER QUE VINGUÉ DEL MAR

Mollie Hunter

Conta la llegenda que, de tant en tant, una enorme foca mascle pren forma humana i ve a terra per seduir noies boniques.

EDITORIAL CRUÏLLA

CAPLLETRA

Núm. 1
Revista de Filologia

Dirigida per Antoni Ferrando.

GREGAL LLIBRES

EL TEATRE AL PAÍS VALENCIÀ DURANT LA GUERRA CIVIL (1936-1939), 2 vols.

Ricard Blasco.
Biblioteca de Cultura Catalana, 62-63.

CURIAL EDICIONS CATALANES, S. A.

OBRES COMPLETES II (Narrativa 1)

Joan Perucho
Clàssics Catalans del Segle XX, 46. 408 pàgs.

Personatges, animals, monstres, plantes i flors desfilen al llarg d'aquestes narracions fantàstiques, plenes d'humor i d'enginy.

EDICIONS 62

D'AQUEST VIURE INSISTENT

Poesia, 46
Raimon

Llibre de poemes del cantant, il·lustrat amb dibuixos d'Andreu Alfaro.

EDITORIAL TRES I QUATRE

CONTES

J. E. Martínez Ferrando

De lectura útil per a estudiants de BUP.

EDICIONS DEL BULLENT

GASPAR, MELCIOR I BALTASAR

Venècies, 6
Michel Tournier

A partir de l'episodi bíblic dels Reis Mags, vinguts de l'Àrabia feliç per adorar l'infant Jesús, Michel Tournier ha bastit una preciosa novel·la.

Traducció al català de Miquel Martí i Pol.

EDICIONES DE LA MAGRANA

ROALD DAHL

Versos Perversos.
Traducció Miquel Desclot.
Il·lustracions de Quentin Blake.

EDITORIAL EMPÚRIES

DICCIONARI JURIDIC CATALÀ

Un volum de 14x21, 480 pàgines.

De venda a llibreries.
«Els diccionaris de l'Enciclopèdia».

ENCICLOPÈDIA CATALANA

HERBES PER CURAR, HERBES PER CUINAR

Ludo Chardenon. Els Tres Musols, 5.

Remeis i receptes tradicionals de Provença. Amb un próleg de Lawrence Durrell.

ALTA FULLA

cants d'amor i amiat; i en d'altres, una voluntat de venjança. *Comèdia* va ser com una capitulació autobiogràfica.

—*En Cuit a foc lent hi ha com un homenatge a Blasco Ibáñez, ¿què hi ha de blasquista en tu?*

—No, homenatge no, el que passa és que Blasco per a mi, per a la meua família i per a la meua ciutat, ha estat un mite social i literari d'un pes enorme. Aleshores, per a mi, des de molt xicotet, ha funcionat com una figura de molt de pes, i m'interessava fer aquesta referència perquè Blasco està passat per la visió del pare del personatge principal de la novel·la. De totes maneres, en relació a Blasco, tinc un projecte de fer una biografia novel·lada d'ell, on Blasco busca un escriptor fantasma perquè li la faça. És tota una aventura perquè viatjar al passat, com ja he dit, és una cosa que no he fet mai.

—*Tornant al gènere negre, ¿tu creus que en novel·la negra, com divideix la cristiandat, s'haurà de parlar d'abans i després de Ferrant Torrent?*

—Jo, de Ferran Torrent, no he llegit res. No m'interessa gens.

—*Tu has estat un personatge molt versàtil: has fet novel·la, teatre, cinema, crítica d'art... ¿quina faceta t'ompli més?*

—La novel·la és el que més domine i potser el que més m'agrada de tot el que he fet. De totes maneres, en les experiències que he tingut últimament fent teatre he quedat molt satisfet i pense continuar-hi. La crítica, més que crítica jo feia articulisme sobre plàstica, ha estat una etapa molt important de la meua vida, va ser molt agradable i molt interessant. El cinema, també... Tot ho he fet de bona gana.

—*Vas arribar a ser actor.*

—He, com aquell que és alguna cosa. Si vaig fer d'actor en un grup de teatre independent en l'any setanta, crec.

—*Hi ha un cert sector de la crítica cinematogràfica valenciana que creu que quan millor va funcionar la Filmoteca és quan tu la vas dirigir...*

—Jo vaig fer el que vaig poder, perquè era un treball secundari per a mi, però jo quan faig una cosa procure fer-la bé: sóc molt obsessiu en aquestes coses. Jo programava aquelles pel·lícules que m'agradaven a mi —de vegades perquè jo volia veure-la—, això, probablement, va produir que es fessen alguns cicles que estaven bé.

—*Com a home que ha treballat en això, ¿com has vist la posterior evolució de la Filmoteca?*

LLIBRERIA TRES I QUATRE

Pérez Bayer, 11. Tel. 352 91 10. 46002-València

—No l'he seguida jo després...

—No has seguit res, ¿eh?

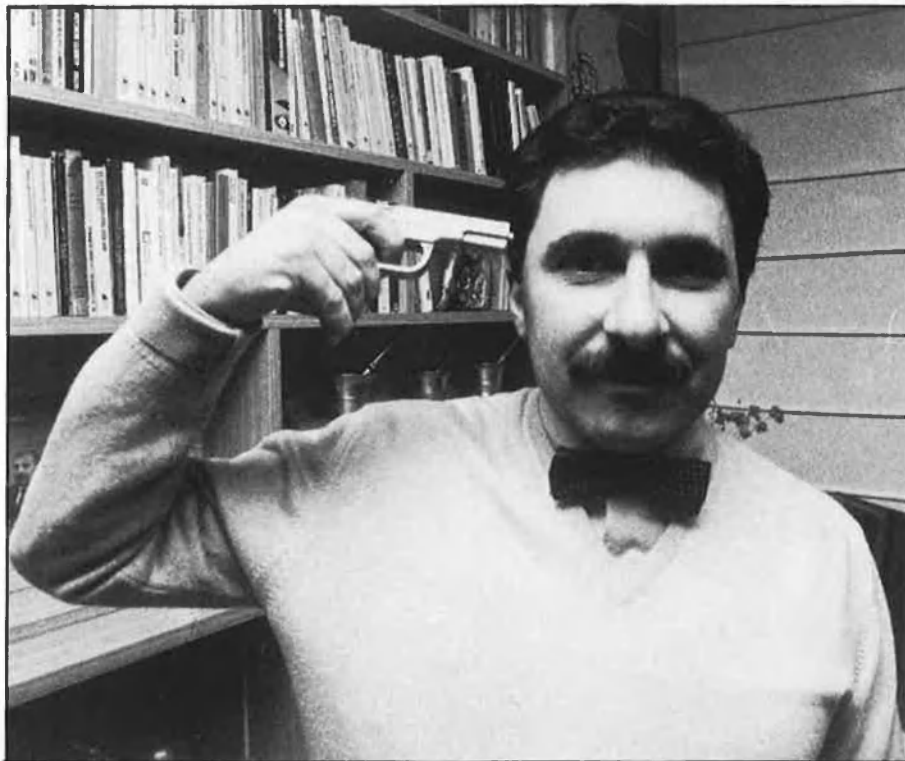
—No, no he seguit res... ha, ha.

—En una obra de teatre teua, hi ha un personatge, l'il·lusionista, que, curiosament, reprèn a Cuit a foc lent...

—Sí, en principi va ser un encàrrec d'un il·lusionista que em va demanar un text per a un espectacle que no va arribar a posar-se en escena. Després, vaig refer el text i vaig fer la peça tea-

—És una amenaça.

—En tot cas, si jo hagués de treballar de funcionari, seria per diners, m'hauria de trobar en una situació en què necessitàs guanyar-ne. I tant valdria treballar de funcionari com d'executiu d'electrodomèstics. Qui ha d'oferir aquesta mena de càrrecs sap que jo no tinc capacitat de poder ni de manament; sap que no en sóc la persona idònia. Ho faria fatal.

«El suïcidi no entra en les meues previsions d'aquest trimestre».

tral, que va resultar premiada per l'Ajuntament de València. Però en aquella època, jo ja havia concebut *Cuit a foc lent*; la inspiració va ser la mateixa, en el sentit que jo no sabia quina professió donar al protagonista, i pel fet d'haver conegut l'il·lusionista-ventríloc, m'hi vaig decidir.

—Hi ha un cert paral·lelisme entre l'ofici d'il·lusionista i el de fer novel·les.

—Clar, un ventríloc és un home que fa parlar un ninot; un escriptor també fa parlar els personatges: posa la seua veu en un altre lloc. Hi ha una sèrie d'elements com l'artifici i la màgia que són comuns. *Cuit a foc lent*, per un altre costat, també és una reflexió sobre el fet de l'escriptura, però feta, no a partir d'un escriptor, sinó d'un il·lusionista, cosa que queda com més distanciada.

—¿No t'han oferit cap càrrec com a algun dels teus amics?

—Jo sóc escriptor, no sé per què m'amenceu...

—Faries de funcionari per diners, i d'escriptor, ¿ho fas per plaer?

—No és que la literatura no done diners, però si la meua ambició fos de guanyar diners, em dedicaria al món dels negocis.

—Exactament, ¿a quins?

—A la construcció, a fabricar armes, al petroli o a l'heroïna.

—En les teues novel·les no tens pèls en la llengua, i ara et trobem reticent a tocar certs temes, ¿vol dir això que ara ets una persona més assenyada?

—Possiblement és això. Quan jo escric, no tinc por a dir qualsevol cosa: sóc un dels escriptors que més s'arrisquen a dir les coses que sé, fins a dir les coses més conflictives de mi mateix. Quan escric no busque una imatge agradable, però açò de les entrevistes és com quan m'han fet les fotos, posava una miqueta d'imatge.

—Un dels temes que més has treballat és l'erotisme, ¿és més agradable fer l'amor en la pàgina escrita, en la realitat de la il·lusió, o en viu, en viu?

—Quan escrius, el que fas és que altres persones facen l'amor, i això deixa el mateix plaer que escriure un assassinat. Sempre hi ha un total distanciament quant a l'afecte i al sentiment: no és divertit fer una escena divertida ni és dramàtic fer-ne una de dramàtica.

—¿Fins i tot en la venjança hi ha el distanciament?

—Sí, perquè la venjança és un plat fred, són coses que ja han passat, però et quedes molt a gust.

—A banda de *Bataille*, ¿quins autors t'han marcat a l'hora de novel·lar?

—Jo és que, com ho he llegit tot, tota la literatura del món, és difícil de dir, ¿no? *Bataille* va ser una època molt concreta; després va ser el Marquès de Sade, Becket, Cortázar... En aquests moments, ja he dit que no llig molt, m'interessa més la literatura nord-americana que l'europea.

—Allò que es fa en el nostre àmbit cultural, ¿no t'interessa? ¿No té el nivell de qualitat acceptable?

—Tu continues amb les preguntes capcioses, ¿eh? Anem a veure, jo no estic massa al dia del que es fa actualment, no solament a Barcelona i a València, sinó a Espanya. Llavors, supose que sí que hi ha qualitat quan hi ha uns compradors, unes editorials, una continuïtat i uns autors.

—I tu, entre ells.

—Sí, jo mateix. Hi ha alguns autors d'ací de València que a mi m'agraden, trobe que tenen una excel·lent qualitat. Si en els anys setanta la narrativa valenciana va ser un boom, en aquest moment s'ha aconseguit una qualitat comparable a la de qualsevol literatura. La meua preferència pels autors nord-americans és una afinitat cultural, temàtica i de procediments, però jo sóc solidari amb els autors del meu país i defenso aquesta cultura perquè estic en ella, i al mateix temps, trobe que tinc més punts de contacte a nivell literari amb un autor nord-americà com Philip Roth que no amb un autor que vaig sopar anit amb ell, com és Cremades Arlandis, que és un gran escriptor i d'una excel·lent obra literària, però que estèticament són diferents.

—En cas de suïcidi, diuen que els intel·lectuals es joten un tret al cap; els enamorats, al cor, ¿tu què faries amb tu o els teus personatges?

—Fa poc he estat reflexionant sobre el suïcidi de Hemingway, precisament. Jo no sóc suïcida i els meus personatges... no, no els mataria. El suïcidi no està en les meues previsions, si més no, d'aquest trimestre. □